

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. október 4.
(vasárnap)**

Horváth Géza

AMI SOK ÉS AMI KEVÉS

Énekek: 480,1.2.4; 200

Alapige: 2Sám 6,20-22

Imádkozzunk!

Köszönjük nagy hálaadással, hogy ezen a reggelen is előtted állhatunk meg, felséges Istenünk, akiről úgy énekelhettünk, hogy könyörgést meghallgató vagy, Édesanya, mindenható. Köszönjük, hogy Jézus Krisztus által járulhatunk eléd, az ő engesztelő halálába vetett hittel és az ő biztatása alapján. A kegyelem királyi széke előtt lehetünk mindazokkal, akik már előrementek, akik a mennyei istentiszteleten dicsérnek téged. Mi pedig földi seregek, még akik itt harcolunk bűnnel, kísértéssel, ördöggel, testünkkel, köszönjük, hogy mi is megállhatunk előtted, lehetnek szent indulataink, ünnepeink, melyeken téged szentelünk meg a mi szívünkben.

Köszönjük, ha elfáradtunk a világ zaján, te meg akarod nyitni számunkra az égi béke szép honát. Erre vágyik a mi szívünk most is, ezen a reggelen, Urunk. Eleveníts meg bennünket, ne engedd, hogy akár az időjárás szomorúsága lehangoljon! Hadd legyünk hálásak még az esőért is, amely megáztatja a földeket, táplálja a növényeket! Hadd legyünk hálásak azért, hogy itt lehetünk a templomban, csendben, nyugalomban, hogy nem zavar bennünket senki és semmi! Kérünk téged, hogy ebben a csendben te magad szólj hozzánk, hatalmas Urunk, mindenség Ura, világ teremtője, Jézus Krisztusban szerető Atyánk!

Bocsáss meg nekünk, Urunk, az elmúlt hét elkövetett bűneiért, amikor nem figyeltünk rád, nem te szerinted döntöttünk vagy jártunk, amikor nem előtted örvendeztünk, hanem talán kétségbeestünk vagy elszomorodtunk! Kérünk, Urunk, tisztíts meg teljesen most bennünket! Hadd éljük át a csodát, hogy Szentlelked új erőt ad nekünk, a te igédre való figyelmet, és megszenteli az akaratunkat is, mely által nemcsak megértjük, hogy mi a te akaratod, hanem tenni is akarjuk azt! Kérünk téged, könyörgést meghallgató Atyánk, halld meg a mi könyörgésünket!

Amen.

Igehirdetés

Isten igéjét hallgassuk meg a Sámuel 2. könyve 6. fejezetének 20-22. verseiből:
„Mikor pedig Dávid hazament, hogy megáldja az ő háznépét is, kijött Mikal, Sa-

ul leánya Dávid elé, és ezt mondta: Milyen dicsőséges volt ma Izráel királya! Az ő szolgálóinak szolgálói előtt úgy levetkőzött ma, mint ahogy egy esztelen szokott levetkőzni. Erre ezt mondta Dávid Mikálnak: Az ÚR előtt örvendeztem, aki inkább engem választott, mint apádat és egész háza népét, hogy az ÚR népének, Izráelnek a fejedelme legyek; igen, az ÚR előtt. Sőt minél inkább megalázom magamat, és minél alábbvaló leszek a magam szeme előtt, annál dicséretre méltóbb leszek a szolgálók előtt, akikről te szólsz.”

Kedves testvérek, az elmúlt hetekben ennek az igének már több részletével foglalkoztunk, így azzal is, hogy mit jelent a frigyláda, a szövetségláda, hogy onnan beszélt Isten, és hogy ma már azért nincs szükségünk frigyládjára, mert van Bibliánk, ahonnan Isten szól hozzánk. Aztán szó volt arról, hogy hol van a láda, milyen helyre került, vagyis hol van az életünkben a Szentírás, a Biblia, hol van az életünkben az az Úr, az az Isten, aki megszólít bennünket és beszél. Volt szó Uzzá történetéről is, aki éppen a felbillenő ládát akarta megtartani, amikor szörnyethalt, és hogy hogyan történhetett ez.

Csak egyetlen mondatban meg szeretném fordítani a kérdést: vajon elgondolkoztunk-e azon, hogy hogyan történhet meg az sok-sok esetben, hogy az az Isten, aki nem a jóhiszeműséget, nem a jólelkűséget nézi, hanem az engedelmességre tekint, nem bünteti meg az engedetlenséget? Amikor Isten megbüntet egy engedetlenséget, akkor arra rögtön felkapjuk a fejünket, és kérdések sora árad bennünk. De amikor Isten irgalmas, amikor késedelmes a haragra és nagykegyelmű, akkor nem kapjuk fel a fejünket, hogy nem történik meg minden engedetlenség után az, ami itt Uzza esetében megtörtént, hogy azon nyomban megítélte Isten ezt a tettet. Látjátok, a hit útján a jóhiszeműség és a segíteni vágyás nem tart meg bennünket, csak az Úrnak való engedelmes szív!

Most a 6. fejezet 22. versét szeretném csak kiemelni, amikor Dávid ujjongva hozza a frigyládját, hogy végre a helyére kerüljön, és a felesége, Mikál, Saul lánya, megvetően nézi az ablakból az Úr előtt örvendező, táncoló, dicséretet éneklő királyt, aki a Károli fordítás szerint „felfosztózott”. Itt az újabb fordításból olvastam most az ígét, és itt úgy van, hogy „levetkőzött”. Nyilván ez azt jelenti, hogy nem királyi díszben jött, hanem mintegy levette a királyi ruhát, a királyság jelképeit. Csak egy nagyon egyszerű ruhában lehetett Dávid, amikor az Úr előtt örvendezett. Mikál azonban, Saul lánya, nincs ott vele a dicséretben, az Úr magasztalásában, és nem is rejti véka alá a véleményét. Azt mondja Dávidnak: te Izrael királya vagy, te viselsz egy tisztséget; neked vigyáznod kellene arra, hogy hogyan viselkedsz a nép előtt! Lám, lejárattad magad, és a nép meg fog téged vetni.

Nézzük meg, testvérek, hogy Dávid hogyan válaszol erre Mikálnak! Azt mondja: „Az ÚR előtt örvendeztem, aki inkább engem választott, mint apádat és egész háza népét, hogy az ÚR népének, Izráelnek a fejedelme legyek; igen, az ÚR előtt. Sőt minél inkább megalázom magamat, és minél alábbvaló leszek a magam szeme előtt, annál dicséretre méltóbb leszek a szolgálók előtt, akikről te szólsz.”

Néhány üzenetét szeretném sorra venni ennek a nagyon lényeges igének. Az első üzenet: *csak helyes istenismeretből lehet igaz istentisztelet és helyes imádat.* Honnan tudjuk azt, hogy Dávid istentisztelete, imádata igaz istenismeretből fakadhatott? Abból a rövid félmondatból, amikor a feleségének azt mondja Dávid,

hogy Isten előtt, „aki inkább engem választott, mint apádat és egész háza népét”. Dávid tehát úgy ismeri Istent, mint aki élő Isten, aki cselekszik, aki kegyelmes, aki az övéit valamire elrendeli. Dávid öröme és istentisztelete innen ered. Tanuljuk meg, hogy az igazi istentisztelet mindig az igaz Isten ismeretéből fakad, abból a kijelentésből, amiben Isten önmagát kijelenti, mintegy bemutatja, hogy kicsoda ő! Ezért nagyon fontos tudnunk, hogy ki a mi Istenünk; milyen a mi Istenünk; hogyan cselekszik; hogyan munkálkodik; mik a tervei!

Jeremiás könyvében olvassuk azt a nagy ígét, hogy „csak én tudom, mi a tervem veletek – így szól az Úr”. Igen, Dávid király tudta, hogy Istennek mi a terve, és ezért tudta Istent magasztalni és tisztelni. Nekünk olyan Istenünk van, aki nem csak véletlenszerűen, néha belenyúl a világba, mint ahogy a deisták vallották. Azóta is nagyon sokan gondolják, hogy amikor Isten úgy látja ezt a világot, hogy valamiben rászorul az ő segítségére, akkor belenyúl, de egyébként pihen, alszik. Ezért az ige írói nagyon világosan tettek bizonyosságot, hogy nem alszik, és nem szunynyad az Izraelnek őrizője. Csak annak az embernek lehet igaz istentisztelete, aki ismeri azt, akit tisztel. Amikor Pál apostol Athénban járt, azt mondta: ti sok Istent tiszteltek; én azt hirdetem nektek, akit ti ismeretlenül tiszteltek. Ezért nem volt az athéniaknak helyes istentisztelete, és nem is lehetett addig, míg az apostolnak ezt kellett mondani: akit ti nem ismertek, az tisztelitek.

„Aki inkább engem választott, mint apádat és háza népét!” Mi van ebben? Az, hogy Dávid úgy ismerte meg Istent, mint aki könyörülő, hatalmas, aki szuverén Isten. Miért? Azért, mert neki van joga választani. Ha ez a mi szívünkben nem lesz ott, hogy Istennek joga van mindenhez, addig megkérdőjelezhető, valóban Istent imádjuk-e? Miért? Azért, mert ő azt tesz, amit akar, és mindent megtehet. Azért, mert ő az Isten. Azért, mert ő az, aki teremtett. Boldog, aki ezt az Istent úgy ismeri, hogy mindent jól cselekedett. Boldog, aki úgy ismeri ezt az Istent, ahogy a betlehemi mezők felett zengték, hogy Istennek jóakarata van a világ és az ember felé. Dávid azért volt boldog, mert ő úgy ismerte Istent, akinek joga van kiemelni valamilyen feladatra és ki mondhatná neki – olvassuk a Dániel könyve 4. fejezetében – mit miért cselekszel? Ki az, aki megfoghatná kezét? Ki az, aki számom kérhetné?

„Aki inkább engem választott...” Dávid ebben a mondatban az isteni kegyelmet erősíti meg, és nem arról beszél, hogy Saul elvettetett. Nem arról, hogy Saul Isten letette, elhagyta a Lélek, és gonosz lélek kezdte gyötörni, hanem Dávid azzal van elfoglalva, hogy őt mire küldte Isten. Az Újszövetségből is hadd hozzak egy példát, amikor Pál apostol arról vall, hogy megjelent neki az Úr, legutoljára mintegy torzszülöttnek, és arról tesz bizonyosságot, hogy: „az Isten hozzám való kegyelme nem lett hiábavaló!”

Pál apostol istentisztelete, dicséretmondása, az Úr előtti örvendezése és teológiai világossága abból fakadt, hogy tudta: van egy olyan Isten, aki olyan kegyelmes, hogy még engem is újjá tehet, engem is újjá szülhet, aki „voltam szegény, balga, bűnbe vészett, Isten kegyétől oly távol esett”. Aki üldöztem Krisztus egyházát, aki erőszakoskodó voltam, és megjelent nekem, szólt hozzám, megmutatta az ő tervét. Isten kijelentette neki: ő nekem választott edényem, hogy elvigye nevemet a pogányok közé – és ebből fakad a helyes látása. Azért tud erről az Isten-

ról beszélni, mert ezt az Istent megismerte, és azért ismerte meg, mert ez az Isten kijelentette magát neki.

Ó, testvérek, milyen fontos kijelentés van itt ebben az igében! Nézzük csak, ki volt Saul! Egy idegbeteg ember volt, őrjöngött, de sehol nem olvasunk arról a Bibliában, hogy lánya, Mikál, megvetette volna az apját ezért. De Dávidot megvetette, aki Isten előtt tudott örvendezni! Amikor helyére került a láda, akkor ujjongással az egész nép előtt, nem királyi díszben, hanem magát megalázva tudott az Úr előtt dicséretet mondani. Ahogy Saul idejében, a világ szemében az nem probléma, ha valaki parázna, ha valaki csal, ha valaki házasságtörő, ha valaki részeges vagy dobzódó, de az igen, ha az Úr előtt ujjong!

Azt hiszem, a '70-es években történt, amikor az egyik falusi tantestületben egy tanár újjászületett. Meghallotta Isten igéjét, és átformálódott az élete. Addig egy igencsak italozó, részeges életet élt, és persze a tantestületben azonnal kérdőre vonták. Azt mondták neki: elbocsátunk, mert így nem taníthatod, nem nevelheted a gyerekeket ezzel a szemlélettel! Akkor ez a tanár azt mondta: érdekes, amíg részegen, önkívületi állapotban az árokban feküdtem, addig nevelhettem a gyerekeket, addig taníthattam, de most nem! Igen, mert a világ ezt nem viseli el. A világ szemében ez mindig szálfka: az Úr előtt örvendező, ujjongó élet. Még akkor is, ha a világ, amely sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését, néha a szíve mélyén ezt irigyli is; de nem ez az általános. Az lehet, hogy a világ a szíve mélyén irigyel téged, ha te a helyes istenismeretedből igazán fogod az Urat tisztelni és dicsérni, de a szemében megvetett leszel, úgy, ahogy Mikál megvetette Dávidot, és azt mondta: Izrael királya így levetkőzött a nép előtt!

Még egy szomorú tapasztalatomat hadd mondjam el! A harminckét éves lelkeszi szolgálatom alatt nagyon sokszor megtapasztaltam, különösen vidéken, falusi gyülekezetekben, amikor ilyeneket hallottam, láttam, hogy a férfiak nem jönnek imaórára. Amikor próbáltam utánajárni, miért van ez így, hogy inkább a nők járnak bibliaórára, imaórára, a gyülekezeti házba, még ha a férfiak el is jönnek vasárnap a templomba, de bibliaórára, imaórára nem annyira, egyszer azt mondta nekem egy férfi: tetszik tudni, tiszteletes úr, ez nem olyan férfias! A férfiak szégyenlősek, hogy megszólaljanak.

Mondom: én azt tapasztalom, hogy az élet többi területén nem olyan szégyenlősek a férfiak. Amikor házasságot kell törni, akkor nem szégyenlősek. Akkor az Úr előtt miért szégyenlősek? Lehet kutatni ennek az okát, de mindenesetre Dávid életében látjuk a hatalmas Úr előtti örvendezést. Tudjátok, azért volt ez így, mert Dávid az Úr előtt megalázta magát: az Úr nagysága, az Úr felsége, az Úr hatalma előtt. És higgyétek el, férfiak is: akinek felragyog Krisztus a maga dicsőségében, szentségében, az nem tud mást csinálni, csak megalázni magát az Úr előtt! „Alázzátok meg magatokat Istennek hatalmas keze alatt!” Mikál története arra tanít bennünket, hogy a világ, a hitetlenek szemében az Úr előtti imádság, ujjongás, alázat megvetendő és elítélendő.

Eszembe jutott az az ige, és jusson eszünkbe, hogy „legyetek készek megfelelni mindenkinek, aki számon kéri tőletek a bennetek levő reménységet!” Dávidnak bár felesége volt Mikál, nem azt mondta, hogy „igazad van, jobb a békesség, ne veszedjünk”, hanem Dávid határozottan tudta képviselni az ő hitét és az Úrban való

reménységét. Dávid lelkesége és jelleme tündököl itt nekünk. Hogy látja a világ? Mikál mit mond? „Milyen dicsőséges volt ma Izráel királya! Az ő szolgáinak szolgálói előtt úgy levetkőzött ma, mint ahogy egy esztelen szokott levetkőzni.” Mikál csak azt látja, hogy „a nép előtt levetkőztél”. Dávid azt vallja, hogy „az Úr előtt örvendeztem”.

Itt, az igében, kétszer ismétli meg, tehát ráerősít. A Bibliában, ha valami kétszer szerepel, akkor az megerősítést jelent. Azt mondja Dávid: igen, az Úr előtt örvendeztem. Nem a nép előtt, hanem az Úr előtt. Vagyis Dávid nem azt nézte, hogy ott a nép, és mit fog hozzá szólni, hanem azt nézte, hogy „az Úr előtt járok”, és mit szól hozzá az Úr! A világi, a hitetlen lelkület azt nézi, hogy mit szól hozzá a másik. A hívő lélek pedig mindig azt nézi, hogy mit szól hozzá az Úr. Ó, hányszor hallottam én is még falun: de tiszteletes úr, mit fog hozzá szólni a falu? Ott mindenki ismer mindenkit. Itt városon ez nem annyira érvényesül, nem érdekli, hogy az utcabeli mit szól hozzá, mert lehet, hogy a saját szomszédját se nagyon ismeri, legfeljebb csak látásból, amikor reggel elmegy, este meg hazajön. De falun nagy kérdés, hogy mit szól hozzá a falu. Mikor egy lelki kérdésben kellett dönteni, mikor az Úr szerint kellett volna eljárni: de mit szólnak hozzá? Én azt mondtam mindig: ne az érdekeljen téged, hogy a falu mit szól hozzá, hanem az, hogy az Úr mit szól hozzá! Neked nem a falu előtt kell majd megállnod egykor az ítélet napján, hanem az Úr előtt. Nem a falu fog ott ülni a bírói székben.

Vagy másképp megközelítve: mit szól hozzá, mondjuk a baráti társaság? Eddig azt látták, hogy én is megittam a magamét, és egyszer csak azt fogom mondani, hogy nem. Eddig énekeltük ezt, most meg Istent dicsőítő zsoltárokat fogunk énekelni. Mit fog hozzá szólni egy baráti társaság? Érdemes egyszer megpróbálni, hogy mit szólnak majd hozzá! Eddig éltünk, ünnepeltünk, mint a világ, mostantól az Úr előtt fogunk örvendezni egy ünnepen, egy névnapon, egy születésnapon, egy esküvőn. Esküvőkön sokszor hallottam ezt: mit szólnak hozzá a hitetlen rokonok? Téged ne a hitetlen rokon érdekeljen! Nem a hitetlen rokon fog ülni a bírói székben. Téged az érdekeljen, akkor hogy teszel bizonyosságot, hogy te az Úr előtt akarsz örvendezni!

Nem csak Dávid és Mikál története ez, hanem a mi történetünk is. A mai, aktuális hétköznapjaink, ünnepeink, mindennapjaink története. Mit fog hozzá szólni a munkatársam, aki így ismert engem eddig, és ezután másképp kell, hogy ismerjen? Hiszen meghaltunk a világnak és a világ is nekünk. „Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; amely életet most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem” – az ilyen embernek nem lesz döntő szempont az, hogy mit szólnak hozzá. Lehet, hogy szomorú lesz miatta, de nem lesz meghatározó a számára, mert tudja, hogy az Úr előtt jár. Az Úr előtt tudunk-e járni, mint vidám, boldog gyermekei?

Dávid azt mondja végül: Isten inkább választott engem, mint Sault és háza népét. Sőt, minél inkább megalázom magamat, és minél alábbvaló leszek a magam szeme előtt, annál dicséretre méltóbb leszek a szolgálók előtt, akikről te szólsz. Dávid ebben azt vallja, hogy mindent Istentől kapott. Az Úr előtt az ilyen ember tud igazán örvendezni, aki elmondhatja: olyan gazdag Atyám, olyan gazdag Istenem van, aki minden szükségemet betöltötte az ő gazdagsága szerint. Nem mi értük el, nem mi harcoltunk meg érte, hanem az Úrtól kaptuk. Így mondja az

AMI SOK ÉS AMI KEVÉS

5Mózes 8,17-18. verseiben az ige: „Nem mondhatod hát azt a szívedben: Az én hatalmam és kezem ereje szerezte nekem e gazdagságot. Hanem emlékezz arra, hogy az ÚR, a te Istened ad neked erőt a gazdagság megszerzésére, hogy megerősítse szövetségét, amelyre esküt tett atyáidnak...” Isten valamit megad, elrendez, eltervez, véghezvisz, és aki ezt felfedezi, megérti, elhiszi, az semmi mást nem mondhat, csak azt, hogy áldott legyen az Úr, a mi Istenünk! Tudja, hogy mindent ajándékba kapott Istentől. Ezért Dávid alázatos tud maradni Isten előtt, és ezt nem szégyelli, hanem vállalja.

Dávid olyan alázatos volt, hogy nem magának tulajdonította a győzelmeket, amikor pedig a nép azt énekelte, hogy „Saul megvert ezret, Dávid meg tízezret”. Nem lett hiú, nem volt dicsőségvágy a szívében, hanem tudta azt, hogy az Úrtól volt a győzelem. Olyan szép itt az igében, hogy magát fejedelemnek nevezi: „Az Úr népének, Izráelnek a fejedelme legyek.” Még csak véletlenül sem nevezi magát királynak, mert Dávid tudja, hogy az Úr a király, ezt a címet senki nem bitorolhatja.

Én olyan szomorú vagyok, amikor az emberek, még az egyházban is sokszor, úgynevezett rangkórságban szenvednek. Hiába húsz, harminc éve már nyugdíjas valaki, még akkor is egyházi tisztsége, rangja szerint kell szólítani. Sok embernek van ilyen kórsága. Olyan jó, hogy Dávid nem ilyen! Az Úr előtt alázatos ember. Visszautasít minden rangot, megkülönböztetést, valami kivételezést, és azt mondja: Isten gyermeke, Isten szolgája vagyok. Ő tett fejedelemmé engem – pedig királlyá kente az Úr az ő népe felett; és tudja: azért tett engem fejedelemmé, hogy az ő népét, az Úr népét vezesse. Nem azt mondja, hogy „az én népem”, még csak nem is azt, hogy „e fölött a nép fölött”, hanem azt mondja: az Úr népe fölött, mert ez a nép az Úré. Nem kisajátítani akarja ezt a népet, nem akar visszaélni a hatalmával. Sokszor még élni sem akar vele, hanem szolgálni akar ezzel Dávid.

Így fogalmaztam meg, és talán ezt a címet is adnám az igehirdetésnek, hogy „Ami sok, és ami még így is kevés”, mert Mikál azt mondja: „Hát ez már sok!” Dávid hogyan vélekedik? „Még ez is kevés.” Amikor azt mondja Mikál, hogy sok ez az örvendezés, ez az ujjongás, ez az Úr előtt való tánc! (Ennek a mai táncokhoz semmi köze nincsen. Aki ezt párhuzamba akarja vonni, annak csak hadd jegyezzem meg, amit a reformátorok mondtak a 17. században, akik azt képviselték, hogy „aki a mai táncokat – mondták ezt akkor – Dávid táncához akarja hasonlítani, az tudja meg, hogy a két tánc között olyan nagy a különbség, mint ég és pokol között.”) Dávid azt mondja, hogy még ez is kevés. A világ úgy gondolkozik, hogy ez már sok!

Sokszor hallottam, testvérek, hogy „nekünk is van Bibliánk, de hogy mindig olvasni, hát az már sok!” „Mi is elmegyünk néha templomba, de hogy mindig járni, hát az már sok!” „Mi is befizetjük az egyházadót, de hogy ettől többet adakozni, hát az már sok!” A világ szemében az, ami az Úrhoz köt bennünket, mindig sok. Isten gyermeke úgy gondolkozik: még ez is kevés! Figyeljétek meg, itt az igében azt mondja Dávid: az Úr előtt örvendeztem. Sőt, minél inkább megalázom magamat, és minél alábbvalóbb leszek a magam szeme előtt, annál dicséretremélőbb lesz az! Vagyis, Dávid azt mondja, hogy még ez is kevés. Még nem aláztam meg magam eléggé! Még nem lettem elég kicsinnyé! Még ettől lenne tovább!

Pál apostol azt mondja: „Nem mondom, hogy már elértem, vagy már tökéletes volnék”; nem mondom, hogy ennyi telt tőlem, és több nem telik, de telt volna

több is. Dávid azt mondja: „sőt, minél jobban megalázom magam.” Ezen az úton, az Isten előtti megalázkodás útján szeretnék még tovább menni, és olyan jó, hogy Mikál nem tudja megállítani!

Hadd kívánjam nektek – és magamnak is –, hogy ne legyen senki, aki az Úr előtti örvendezésedben, az Úrnak odaszánt életedben téged megállíthat, visszavethet vagy elkeseríthet, hanem légy bátor és erős! Erre vonatkozik, testvér: harcold ezt a harcot, amikor szembekerülsz a mai Mikálokkal, akik azt mondják, hogy bolond vagy te! Mint Pálnak: „Bolond vagy te, Pál! A sok tudomány téged örült-ségbe visz.” Azt mondja Pál: dehogy vagyok bolond! Mit mond a világ? „Ez sok.” Mit mond a hívő? „Még ez is kevés, hiszen egész életem sem lesz vagy lenne elég, zengnem az ő dicséretét!” Miért veti meg Mikál Dávidot? Azért, mert az Úr előtt járt, az Úr előtt örvendezett. Engedelmes volt és levetkőzött.

Végül hadd utaljak Jézusra, aki Istennek engedelmes volt mindvégig! Akit nem az érdekelt, hogy mit mond a nép, vagy hogyan vélekednek a tanítványok, mert sokszor a tanítvány azt mondta, hogy „mentsen Uram, nem eshetik ez meg teveled!” Hanem az a Jézus, aki érettünk odaáldozta magát, önmagát megüresítette, szolgálai formát vett fel, és nem tekintette zsákmánynak, hogy ő az Istennel egyenlő! Mint ahogy Dávid sem a királyságát csillogtatta, amikor az Ura előtt örvendezett, hanem az Úr előtti szolgálai viszonyát fejezte ki ebben az alázatban.

Nem ismerünk rá a mi Urunkra, Jézusra, aki még csak nem is levetkőzött, hanem levetkőztették? Dávid azért hagyott magán valamennyi ruhát, de a mi Urunkról, Jézusról minden ruhát levettek és köntösére sorsot vetettek. Néztünk rá, de orcája nem volt kívánatos. Megvetett volt. Ki az, akit igazán megvetettek? Hát a te Urad, meg az én Uram, Jézus Krisztus! És mi nem akarjuk, hogy bennünket a világ megvessen? Mi elkeseredünk, ha bennünket megvet ez a világ, amely nem ismerte meg az Istent? Amiről azt mondja az apostol, hogy el fog veszni? Elmúlik ez a világ és ennek ábrázata is, de aki az Isten akaratát cselekszi, az megmarad örökké!

Bennünket ez foglalkoztat, de Jézus Krisztust nem ez foglalkoztatta, és nem tekintette azt veszteségnek, hogy önmagát megüresíti, és istenségét elrejti, midőn testünket felveszi. Eljött ruha nélkül és meghalt ruha nélkül. Te ennek a Jézusnak lehetsz a gyermeke! Őt képviseljük ebben a világban, akit ez a világ nem értett meg, és ezért téged sem fog. A hívőket soha nem fogja a világ megérteni. Ha a világ megérti a hívőt, akkor az azt jelenti, hogy nem hívő igazán. Ha a világ dicséri a hívőt, akkor ott valami nem stimmel, mert ez a világ üldözi, megveti, megszólja, lenézi, lesajnálja. De ne felejtse el, hogy királyi gyermek vagy, mert valaki azzá tett! Nem baj, ha a világ nem ismer el! Az a lényeg, hogy az az Úr ismerjen el, és az az Úr tartson gyermekének, aki tudta, hogy mi a terve! Aki téged krisztusivá tett; aki téged is felkent, hogy hord az ő gyalázatát, de arra is felkent, hogy részesülj az ő dicsőségében!

Az Úr előtt örvendezzünk, testvérek! Mindent megér, mindent pótol. Higgyük el, mindennel be fog tölteni! Ne az érdekeljen, hogy mit mond a világ, hanem azt mondd velem együtt: Jézus az én Királyom, aki engem önmaga tulajdonává tett! Életemben és halálomban ezért az övé vagyok, őt dicséri szám és őt magasztalom.

Ámen.

Imádkozzunk!

Köszönjük, Urunk, hogy az igéből mindig erőt is meríthetünk és megláthatjuk azt, hogy a mi korunkban, mai világunkban, a környezetünkben is hasonlóképpen járunk, elvéve sokszor a gyalázatot, a megvetést, néha az utálatot vagy még a büntetést is. Köszönjük neked, Urunk, hogy megerősítesz abban, hogy bátran tudjunk bizonyosságot tenni, hitünket megvallani. Köszönjük, hogy azt mondtad: aki megvall téged az emberek előtt, azt te is meg fogod vallani a mennyei Atya előtt, és aki megtagad az emberek előtt, aki a világgal fog azonosulni, és ezzel a világi lelkülettel fog járni, azt meg fogod tagadni majd azon a napon.

Urunk, kérünk téged, hogy erősíts meg bennünket, hiszen a te előtted való örövendezés ad erőt a te népednek, hogy ujjongani tudjunk a te hatalmas cselekedetnek, annak a munkának, amely üdvösségünket elvégezte, és amely megszentelődésünket viszi véghez a Szentlélek által, kegyelemből! Kérünk azért téged, Urunk, hogy áldj és őrizz meg a hitben, de kérünk, hogy őrizz meg bennünket testben is, amelyben járunk!

Könyörgünk ezért az egész nyomorult világért, Urunk. Kérünk téged, hogy te gyógyítsd a betegséget ezen a világon! Te eszméltesd a népeket, te rázd fel a nemzeteket, hogy ébredés lehessen, és hozzád térjenek még, amíg van időnk! Köszönjük, hogy hordozod betegeinket, szomorú szívű gyászolóinkat. Te hordozod a kicsinyeket és nagyokat. Kérünk, adj a te népednek békességet, nyugalmat, hitet, reménységet, hogy el ne veszítsük bizodalunkat, meg ne rendüljön hitünk, hanem ahogy Dávid annak idején, mi is tudjunk kitartóan melletted megmaradni! Tudjuk, hogy nem is a mi erőnkön elmúlik ez, hanem a te nagy kegyelmeden, aki nem engedsz bennünket a te markodból, tenyeredből kivenni senkinek, hanem népedként tekintesz ránk és jársz velünk.

Kérünk, hallgass meg minket Krisztusért!

Ámen.

200. ének

1. Ó, maradj kegyelmeddel Mivelünk, Jézusunk,
Hogy a bűnös világnak Tőribe ne jussunk.
2. Ó, maradj szent igéddel Mivelünk, Megváltónk,
E földi vándorlásban Te légy útmutatónk.
3. Ó, maradj, világosság, Mivelünk fényeddel,
Te vezess a sötétben, Hogy ne tévedjünk el.
4. Ó, maradj áldásoddal Mivelünk, Úr Isten,
Szent kegyelmed áraszd ránk Minden szükséginkben.
5. Ó, maradj oltalmaddal Mivelünk, Hű pajzsunk,
Hogy e világ diadalt Ne vehessen rajtunk.
6. Ó, maradj hűségeddel Mivelünk, szent Isten,
Adj erőt, hogy megálljunk Mindvégig a hitben.